

Sygn. akt IV Ka 133/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Adam Pietrzak SSO Krzysztof Płudowski
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 r.

sprawy

1. **D. C.**

syna A. i S. z domu B.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 157 § 1 kk,

2. **S. S.**

córki J. i S. z domu B.

urodzonej (...) w W.

oskarżonej z art.217§ 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego D. C. i oskarżoną S. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 3 listopada 2014 r. sygnatura akt II K 427/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonych D. C. i S. S. na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym w częściach równych i wymierza im opłaty w kwotach:

- D. C. – 240 złotych,

- S. S. – 100 złotych.

Sygn. akt IV Ka 133 /15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 3 listopada 2014 roku, sygn. akt II K 427 /13:

I. oskarżonego D. C. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 21 grudnia 2011 roku w W., w województwie (...), poprzez uderzenie w twarz M. S. spowodował u niego obrażenia ciała w postaci podbiegnięcia krwawego z płytką raną i obrzękiem w okolicy czołowo - skroniowej lewej, sińca z obrzękiem powiek oka lewego i okolic oczodołu, obrzęku powłok głowy w postaci „guza” w okolicy potylicznej prawej, sińca grzbietu nosa i powiek oka prawego, niewielkiej rany z ubytkiem skóry policzka prawego, stłuczenie wargi górnej z głęboką raną śluzówki, które to obrażenia naruszyły czynność narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu, w dniu 21 grudnia 2011 roku w W. w województwie (...), poprzez uderzenie pięścią w lewą dłoń L. R. spowodował u niej obrażenia ciała w postaci złamania kości śródreżca lewego, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na czas powyżej dni siedmiu, tj. dwóch występków dwóch występków z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i za to na podstawie art. 157§1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżoną S. S. uznał za winną popełnienia tego, że w dniu 21 grudnia 2011 roku w W., w województwie (...), poprzez uderzenie pięściami i kopanie po ciele L. R. naruszyła jej nietykalność cielesną, tj. występku z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

III. na podstawie art. 69 §1 k.k. i art. 70 §1 p.1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej wobec D. C. warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. C. karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego D. C. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na rzecz:

- L. R. w kwocie 5.000 zł;

- M. S. w kwocie 5.000 zł;

VI. zasądził od skazanych D. C. i S. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym 4/5 od D. C. i 1/5 od S. S. wydatków Skarbu Państwa poniesionych od chwili wszczęcia postępowania oraz wymierzył D. C. opłatę w wysokości 180 złotych, a S.S. w wysokości 100 złotych.

Z wyrokiem tym nie pogodzili się oskarżeni.

Oskarżony A. C. wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na przyjęciu, że oskarżony uderzał pięścią L. R. i tym działaniem spowodował obrażenia ciała opisane w akcie oskarżenia, podczas gdy faktycznie obrażenia te powstały w wyniku upadku pokrzywdzonej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie polegający na przyjęciu, że oskarżony poprzez jednokrotne uderzenie w twarz M. S. spowodował u niego obrażenia opisane w akcie oskarżenia, podczas gdy faktycznie do zdarzenia tego nie doszło, a obrażenia te powstały w wyniku upadku pokrzywdzonego na ziemię;

3. naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności przepisu art. 5 § 2 kpk przez rozstrzygnięcie nasuwających się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

4. naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności art. 410 kpk przez przyjęcie jako istotnych tylko części dowodów zebranych w trakcie postępowania.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelująca oskarżona S. S. w apelacji tzw. własnej zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności przepisu art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nasuwających się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

2. naruszenie przepisów postępowania mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez zastosowanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, a przez to przyjęcie jako istotnych tylko części dowodów zebranych w trakcie postępowania;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie poprzez przyjęcie, iż oskarżona uderzyła pięścią i kopała po ciele L. R. przez co naruszyła nietykalność cielesną pokrzywdzonej, podczas gdy obrażenia te powstały w wyniku upadku L. R..

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne i jako takie nie mogą prowadzić do wnioskowanych uniewinnień oskarżonych ani też do uchylenia zaskarżonego wyroku w celu ponownego rozpoznania sprawy.

Przeciwie zarzutom apelujących kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała ponad wszelką wątpliwość, że Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne z poszanowaniem wszystkich norm postępowania karnego zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Bardzo obszerne uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w przepisie art. 424 kpk, wyczerpująco wykazuje, iż ustalenia faktyczne odpowiadają kompleksowej ocenie dowodów, przez co podlega pełnej aprobacie sądu odwoławczego.

Zarzuty apelacyjne obraży przepisów postępowania i błędnych ustaleń faktycznych opierają się o ponowne przedstawienie wersji zdarzeń, wynikających z wyjaśnień oskarżonej S. S. i zeznań świadka T. S. tj. dowodów znanych Sądowi Rejonowemu i wnikliwie przezeń ocenionych (jako obarczonych wzajemnymi istotnymi rozbieżnościami, brakiem innych dowodów choćby uprawdopodobniających relacje tych osób – k. 8-10 motywów wyroku) oraz o wyrażenie sprzeciwu wobec uznania tej wersji za niewiarygodną. Apelujący bezskutecznie oczekują odmówienia waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych i błędnie upatrują w treści wyjaśnień S. S. i zeznań świadka T. S. zaistnienia w sprawie wątpliwości dowodowych, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk, które miałyby prowadzić do uniewinnienia od przypisanych im czynów. Jakkolwiek Sąd I instancji dostrzegł pewne rozbieżności w kolejnie składanych zeznaniach pokrzywdzonej L. R., to jednak nie mają one charakteru istotnych, nakazujących odmówienie im wiary w zakresie szerszym, niż uczynił to Sąd Rejonowy. Oprócz wskazanych zeznań pokrzywdzonej L. R. i konsekwentnych zeznań pokrzywdzonego M. S. w sprawie istotnymi pozostają także opinie z zakresu medycyny, dotyczące doznanych przez pokrzywdzonych obrażeń ciała i etiologii tych obrażeń, których to obiektywnych dowodów

apelujący w żaden racjonalny sposób nie są w stanie podważyć. Tym dowodom obciążającym – po szczegółowej ich analizie - słusznie dano wiarę i na nich oparto ustalenia faktyczne wyroku.

Żadnych wątpliwości nie wzbudza przyjęta kwalifikacja prawna czynów – ciągu przestępstw z art. 157 § 1 kk popełnionych przez oskarżonego D. C. i z art. 217 § 1 kk przez oskarżoną S. S..

Zaprobować należy także wymiar kary, nie sposób dostrzec powody dla uznania, by oskarżeni zostali przy wymiarze kary potraktowani nadmiernie surowo. W przypadku oskarżonej S. S. za przypisanie jej niebłahe naruszenie nietykalności cielesnej wymierzono karę najłagodniejszego rodzaju, przewidzianą w przepisie art. 217 § 1 kk i to w relatywnie niskim wymiarze do zawinienia oraz jej dobrej sytuacji materialnej. Natomiast oskarżonemu D. C. Sąd I instancji wymierzył za ciąg przestępstw z art. 157 § 1 kk karę 8-miu miesięcy pozbawienia wolności, zatem karę w dolnych granicach zagrożenia, przewidzianego w art. 157 § 1 kk. Wykonanie tej kary obwarowano dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia na najkrótszy możliwy okres próby lat 2-ech. Skoro ponadto orzeczono w trybie art. 71 § 1 kk grzywnę (w umiarkowanej wysokości) i na rzecz pokrzywdzonych stosowne zadośćuczynienia za spowodowane krzywdy na zdrowiu w trybie art. 46 § 1 kk, to takie ukształtowanie kary jest prawidłowe. Tak więc wymierzone oskarżonym kary w całej rozciągłości spełniają kryteria art. 53 kk, będąc karami odpowiednio wychowawczymi dla oskarżonych, powinny wdrożyć ich do poszanowania porządku prawnego i jednocześnie zapobiec łamaniu prawa w przyszłości. Kary te powinny spełnić także wymogi ogólnoprewencyjne.

Z przytoczonych względów zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art.2 ust.1 pkt.2 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./ tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonych wobec przegrania apelacji.